

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.440 van 10 december 2002
in de zaak A. 91.942/XIV-9488.**

In zake : XXX,
 wonende te 2140 BORGERHOUT,

tegen :

 de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse
 Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Iraakse nationaliteit, op 19 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 6 maart 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij zijn erkenning als vluchteling wordt ingetrokken;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. SCHONKEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, die beweert van Iraakse afkomst te zijn, vraagt op 6 mei 1996 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 24 november 1998 wordt betrokkene door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling erkend.

1.3. Deze erkenning wordt door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 september 1999 ingetrokken.

1.4. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 13 oktober 1999 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.5. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 14 januari 2000. Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn toenmalige raadsman, gehoord.

1.6. Op 6 maart 2000 neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de intrekking van de status van vluchteling van XXX derhalve wordt bevestigd. Deze beslissing rust op volgende redengeving:

“Overwegende dat appellant stelt dat hij afkomstig is uit Irak; dat hem op 24 november 1998 de vluchtelingenstatus werd toegekend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij gesteld had tijdens de Iran-Iraakse oorlog als krijgsgevangen te zijn vastgehouden van 1 juli 1986 tot 1 januari 1996; dat hij bij zijn vrijlating nog een militaire opleiding van drie maanden moest volgen en daarna naar Libanon zou gestuurd worden om er aan de zijde van de Hezbollah te strijden; dat hij tijdens een verlofperiode is gevlucht; dat volgens informatie bekomen door het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 april 1999 appellant zowel wat betreft zijn identiteit als zijn aankomstdatum onjuiste verklaringen heeft afgelegd; dat hij immers op 5 juli 1994 in Nederland asiel heeft aangevraagd onder de naam XXX en een negatieve beschikking heeft gekregen; dat hij wel een verblijfsstatus verkreeg doch dat hij op 14 juni 1996 uit het Amsterdams register is geschrapt;

Overwegende dat ter zitting opgemerkt wordt dat appellant na zijn komst naar België van identiteit en asielmotieven wisselt; dat appellant ter zitting stelt dat zijn verklaringen in Nederland niet relevant zijn; dat hij toen gelogen heeft en enkel vermeld heeft wat een informant hem had aangeraden; dat hij hierover later met zijn informant een ernstig meningsverschil kreeg en daarom naar België is vertrokken; dat appellant in het verhoor van 30 augustus 1999 bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieraan toevoegt dat de informant klacht wilde indienen tegen hem voor poging tot moord nadat hij hem in de zee had willen gooien; dat hij echter de naam van de informant niet kent; dat zijn verklaringen in België overeenstemmen met de werkelijkheid;

Overwegende dat appellant stelt dat hij in Nederland asiel aanvraag op naam van zijn zoon; dat appellant steeds stelde dat zijn zonen A. en M. heten; dat hij hun geboorteplaatsen in zijn Belgische asielaanvraag in Qom, Iran plaatst, terwijl hij in Nederland verklaarde dat ze in Najaf, Irak geboren zijn; dat hij in België ook andere geboortedata opgeeft dan in Nederland;

dat appellant echter nooit een zoon met de naam XXX heeft gemeld; dat zijn verklaring ter zitting dat hij in Nederland asiel aanvraag op naam van zijn zoon tegenstrijdig is aan zijn eigen verklaringen; dat appellant evenmin kan toelichten waarom hij in Nederland naast manifest onware asielmotieven ook zijn identiteit niet correct heeft medegedeeld; dat foutieve inlichtingen van een derde persoon appellant niet ontslaat van zijn essentiële verantwoordelijkheid over het melden van zijn ware identiteit;

Overwegende dat appellants kennis over Irak beperkt is tot vage algemeenheden; dat hij ter zitting herhaalt dat hij afkomstig is uit Najaf in Irak doch dat hij de volledige correcte naam van deze stad niet kent; dat hij immers stelt dat deze stad Najef Wadi Samam heet maar de naam 'An Nadjef', niet kent;

dat niet uitgesloten is dat stadsnamen gemeenzaam met afkortingen aangeduid worden doch dat het niet aannemelijk is dat de naam op alle neergelegde officiële documenten verkeerd vermeld staat, met name 'Al Najef'; dat de authenticiteit van de neergelegde documenten hierdoor niet bewezen is; dat appellant zijn nationaliteit niet bewijst;

Overwegende dat appellants echtgenote en kinderen in de Belgische ambassade te Damascus een aanvraag tot familiehereniging hebben ingediend; dat appellant ter zitting stelt dat zijn echtgenote alle documenten bij zich had; dat zijn echtgenote aan de ambassade verklaarde dat de huwelijksakte opgestuurd werd via België; dat de authenticiteit van de huwelijksakte volgens de Belgische Ambassade niet bewezen is (zie stuk 9);

Dat volgens de documenten neergelegd bij de ambassade het jongste kind niet in Irak of in Iran maar in Syrië geboren werd; dat de andere kinderen opnieuw in 'Najef', Irak zouden geboren zijn en niet in Iran zoals steeds in België gesteld;

dat volgens appellants echtgenote de Syrische autoriteiten enkel de geboorteakte van het jongste kind legaliseerden; dat het niet aannemelijk is dat appellant omtrent het geboorteland van zijn kinderen geen eensluidende verklaringen aflegt; dat de nationaliteit van zijn kinderen evenmin bewezen is;

Overwegende dat ter zitting blijkt dat appellant geen elementaire kennis heeft van het Iraakse leger; dat hij met name niet kon preciseren tot welk korps hij behoorde, noch enige inlichtingen kon geven over zijn oversten; dat hij stelt dat hij tijdens zijn legerdienst in een fabriek heeft gewerkt, en bij zijn heroproeping zowel in Noord-Irak als in het zuidelijker deel te zijn ingezet; dat hij echter de daar gelegerde legereenheden niet met naam kan noemen; dat hij de slag rond Merhan niet correct kan toelichten of situeren in de tijd;

dat uit alle openbare documenten blijkt dat het Iraakse leger zeer efficiënt is en ingericht; dat de legereenheden duidelijk zijn onderverdeeld en in het Noorden verschillen van deze uit het Zuiden; dat appellant hierover geen nuttige inlichtingen kan verstrekken; dat appellant zijn hoedanigheid als Irakees soldaat niet aannemelijk maakt;

Overwegende dat appellant tijdens het dringend beroep stelt dat hij gedurende 9 jaar opgesloten zat in het gesloten krijgsgevangenkamp Quchan in Iran; dat hij noch per

brief, noch via de telefoon, contact had met de buitenwereld; dat het uitzonderlijk toegestaan werd een brief via het Rode Kruis te sturen; dat appellant ter zitting deze verklaringen intrekt wanneer hem gevraagd werd hoe hij vier kinderen kon krijgen in deze periode; dat hij stelt dat hij zijn vrouw en zijn ouders wel gezien heeft in deze periode; dat de naaste familie van de duizenden krijgsgevangenen vrije, doch beperkte, toegang kregen tot het krijgsgevangenkamp; dat dergelijke fundamentele wijzigingen in zijn verklaringen de geloofwaardigheid ervan grondig aantasten; dat het immers niet aannemelijk is dat appellant op louter informatieve vragen totaal uiteenlopende verklaringen aflegt; dat de oorspronkelijke versie van de feiten wel overeenstemde met de gegevens van het Rode Kruis; dat het Rode Kruis voor de Irakese krijgsgevangenen in Iran slechts sporadisch als postbus kon fungeren; dat de genaamde XXX ook niet geregistreerd stond bij het Rode Kruis en deze naam enkel voorkomt op een brief die via hen verstuurd werd;

Dat de bestreden beslissing bovendien terecht stelt dat appellant niet kon mededelen aan wie de brief gericht was die vanuit het krijgsgevangenkamp via het Rode Kruis naar Irak gestuurd werd; dat bovendien uit het verhoor van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 1999 blijkt dat zowel bij de aanvang als bij het beëindigen van dit verhoor uitdrukkelijk gevraagd werd wie Noaman Abdelreda was; dat appellant deze persoon niet kon situeren noch wist dat dit de geadresseerde van de brief was; dat appellant ter zitting zijn verklaringen wijzigt en stelt dat hij die persoon wel kent daar het zijn broer is; dat echter uit zijn familiesamenstelling in het administratief dossier blijkt dat hij geen broer heeft met deze naam; dat appellant op dit punt niet geloofwaardig is; dat hij evenmin bewijst dat hij XXX is die bekend stond bij het Rode Kruis via een briefwisseling; dat hij ook omwille van deze reden niet bewijst dat hij krijgsgevangen was;

Overwegende dat voor zover appellant toch Iraaks krijgsgevangene was in Iran, hij niet aantoonde dat hij het voorwerp zou zijn van een onevenredig zware bestraffing voor het door hem begane militair misdrijf wegens zijn godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging of omwille van het uiten van gewetensbezwaren; dat hij hieromtrent geen elementen aanbrengt en dit ter zitting ook niet kon toelichten;

Overwegende dat appellant stelt dat hij uit het krijgsgevangenkamp werd vrijgelaten nadat hij bereid was voor de Hezbollah in Libanon te strijden; dat hij hiervan gebruikmaakte om in vrijheid te worden gesteld; dat hij dit noch in zijn verhoren, noch in zijn vragenlijst, noch in zijn verzoekschrift of ter zitting toelicht of nader beschrijft”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1 Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit het te kort komen aan de motiveringsplicht en uit het onvoldoende organiseren van tegenspraak, verzoeker laat gelden dat wordt verwezen naar de anonieme brief van 21 april 1999, naar een rapport van de Belgische ambassade en naar het dossier van de asielprocédure in Nederland, terwijl deze stukken niet bij het dossier werden gevoegd zodat de inhoud ervan niet kon worden nagegaan;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit het beroepsverzoekschrift genoegzaam blijkt dat verzoeker kennis heeft van de brief van 21 april 1999, dat hij naar aanleiding van de verhoren die zijn gevolgd op de heropening van zijn asiëldossier de leugenachtigheid van de oorspronkelijke afgelegde verklaringen zelf heeft toegegeven, dat een vergelijkbare situatie zich voordoet met betrekking tot het gebrek aan authenticiteit van de huwelijksakte en met betrekking tot de beperkte verwijzing naar de in Nederland afgelegde verklaringen, dat tal van motieven op zich voldoende de getroffen beslissing verantwoorden;

2.1.3. Overwegende dat zowel de anonieme brief dd. 21 april 1999, als het rapport van de Belgische ambassade deel uitmaakten van het bundel dat verzoeker voor de zitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft kunnen inkijken; dat, in tegenstelling tot wat in het middel wordt beweerd, deze stukken aan het tegensprekelijk debat werden onderworpen; dat een kopie van het Nederlands dossier op 13 januari 2000 bij de verbindingsambtenaar in Nederland werd opgevraagd en op 17 januari 2000 - met andere woorden na de zitting- aan het bundel toegevoegd; dat dit Nederlands dossier evenwel geen beslissende invloed op de bestreden uitspraak blijkt te hebben gehad; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er enkel de afwijkende geboorteplaatsen en data van de kinderen heeft uitgeput, wijl deze contradicties duidelijk ten overvloede worden vermeld; dat ook zonder deze vaststellingen de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen tot dezelfde beslissing zou zijn gekomen; dat verzoeker er dan ook geen belang bij heeft aan te voeren dat hij het Nederlands dossier niet voor de zitting heeft kunnen inkijken; dat in de mate waarin het ontvankelijk is, het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker ook nog gewag maakt van een schending van artikel 5 van het E.V.R.M.;

2.2.2. Overwegende dat, zoals de verwerende partij terecht antwoordt, hij evenwel nalaat aan te geven op welke wijze de betreffende verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden; dat het tweede middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien december tweeduizend en twee, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.